

Sentència 72-2017 del TSJA. Impost General Indirecte. Sanció per no presentar una autoliquidació.

Extracte facilitat per Strategos

Resum: La Llei de l'Impost General Indirecte no considera infracció el fet de no presentar una autoliquidació. Aquesta mancança no pot ser obviada mitjançant la remissió a les previsions generals de la Llei de Bases de l'Ordenament Tributari. El catàleg d'infraccions i sancions previst a la Llei de l'Impost General Indirecte constitueix una regulació completa i autosuficient, i per tant no resulta d'aplicació l'article 81 de la mateixa Llei.

Resolució: Confirma sentència recorreguda (Tribunal de Batlles 20 de desembre de 2016) i desestima el recurs d'apel·lació presentat per Govern.

Aquesta valoració no ofereix consells específics per a situacions determinades i concretes. Demaneu assessorament jurídic abans d'entaular accions concretes, en vista de les circumstàncies de cada assumpte.

C. Prat de la Creu, 59-65
Escala A, 2a planta
AD500 Andorra la Vella
+376 805 705
strategos@strategos.ad

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa
Núm. de Protocol: 100034/2015
Núm. de Rotlle: TSJA-0000014/2017

SENTÈNCIA 72-2017

PARTS:

Apel·lant: GOVERN D'ANDORRA
Representant: Sra. IMDOM
Advocat: Sra. MBV

Apel·lat: TIII, SLU
Representant: Sr. CPS
Advocat: Sra. CBF

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President:
Magistrats:

M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
M. I. Sr. Bernard PLAGNET

M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, vint de juliol de dos mil disset.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000034/25015**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- L'entitat TIII, SLU va interposar demanda contra el GOVERN, en què sol·licitava que s'anul·lés la resolució de 6 de novembre de 2014, confirmada en alçada el 25 de març de 2015, en virtut de la qual es va imposar a l'agent una sanció de 7.200 euros de multa, com a responsable d'una infracció de defraudació de l'article 62.a) de la Llei de bases de l'ordenament tributari de 19 de desembre de 1996, pel fet de no haver presentat la declaració de l'impost general indirecte del segon semestre de 2013. El deute tributari, després de deduir el recàrrec de constrenyiment i afegir els interessos de demora, va quedar fixat en 5.978,80 euros.

2.- La sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles de 20 de desembre de 2016 ha estimat la demanda, anul·lant les resolucions impugnades, pel fet que la Llei 11/2012, de 21 de juny, de l'impost general indirecte, en la redacció aplicable en aquest cas, que li va donar la Llei 10/2014, de 3 de juny, ja no contempla com a infracció la manca de presentació de l'autoliquidació, i aquesta mancança no pot ser obviada mitjançant la remissió a la Llei de bases de l'ordenament tributari de 1996, que només conté el marc bàsic de referència.

3.- La representació del GOVERN ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia. En opinió d'aquesta part, encara que és cert que la Llei 10/2014 ha suposat que quedés derogada l'anterior infracció relativa a la no presentació de l'autoliquidació, la remissió que l'article 81 de la Llei de l'IGI fa a la Llei de bases de l'ordenament tributari permet aplicar la tipificació prevista a l'article 62.a) d'aquesta darrera.

4.- La representació de l'entitat TIII, SLU s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat la confirmació de la sentència apel·lada. Segons defensa aquesta part, la Llei de bases de l'ordenament tributari només constitueix el marc de referència, però són les lleis particulars de cada tribut les que han de preveure els supòsits concrets d'infracció. En aquest cas, davant la manca de previsió expressa a la Llei de l'IGI, no es pot sancionar la conducta de la part agent.

A més, considera la part apel·lada que no es podia imposar cap sanció en virtut de l'article 33.3.c) de la Llei de bases de l'ordenament tributari, segons el qual l'aplicació del recàrrec de constrenyiment exclou els interessos de demora i les sancions que s'haguessin pogut exigir.

5.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les alegacions que anteriorment havien formulat.

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complet d'aquesta pàgina.

